

Η τέχνη της αγάπης

Ήταν ένα τραγουδάκι που το τραγουδούσα στα παιδιά μου. Όλα το αγάπησαν πολύ. Θυμάμαι μάλιστα ένα μου παιδί που με τις χούφτες του, τις μικρές τρυφερές χούφτες του, μου σκέπαζε το στόμα ώστε να μη πω το τέλος της ιστορίας που ήταν ένα τέλος θλίψης, τέλος που δεν είχε το «ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα», το τέλος δηλαδή των παραμυθιών.

Πιστεύω πάντα και κάθε φορά με ένα καινούργιο γεγονός εδραιώνεται αυτή η πίστη μου, πως δεν μπορεί να υπάρχει ένα τέλος καλό αν η πορεία είναι λαθεμένη.

Γι' αυτό, χωρίς να θέλω να πικράνω τα παιδιά μου, επέμενα να ακούσουν και το τέλος. Το τραγούδι, λοιπόν, μιλούσε για ένα ευτυχισμένο αρκουδάκι που μαζί με την μάνα του χαιρόταν τον κόσμο. Μα το βόλι του κυνηγού σκοτώνει τη μητέρα. Το αρκουδάκι μου, «πίνει νερό, πικραίνεται και πάει, είναι μονάχο και γι' αυτό πονάει». Μια μέρα στο μικρό ρυάκι, ένα σκιουράκι συναντά, παιχνίδια κάνουνε τρελά. Θε μου, να μη τελειώσει αυτή η χαρά. Το αρκουδάκι μας ξαναγίνεται ευτυχισμένο. «Πίνει νερό, δροσίζεται και πάει, έχει έναν φίλο και τον αγαπάει!».

Η συντροφικότητα, η φιλία, ο άλλος, γεμίζει την ψυχή όχι μονάχα του μικρού αρκούδου. Τη δικιά μας ερημιά καταργεί, δικιά μας ευτυχία είναι να έχουμε έναν σύντροφο. Σκέφτομαι πως σαφώς γι' αυτή τη συντροφικότητα μιλά στην Π. Διαθήκη, όταν δημιουργεί από τον Αδάμ ο Θεός την Εύα. Είδε, λέει, ο Θεός πως δεν είναι ευτυχία να βρίσκεται μόνος ο άνθρωπος στη Δημιουργία.

Είναι το αρκουδάκι μας τόσο ευτυχισμένο, συνεχίζει το παιδικό διδακτικότατο τραγουδάκι, που σφίγγει στην αγκαλιά του τον καινούργιο φίλο. Μα βάζει τόση δύναμη σ' αυτό το αγκάλιασμα, τόσο ασφυκτικά σφίγγει τον φίλο του που το σκιουράκι το μελί, άφησε μια κραυγή και πέθανε.

Το αρκουδάκι μας «πίνει νερό, πικραίνεται και πάει, δεν του 'μαθαν πότε πως ν' αγαπάει!!!». Εδώ είναι το τέλος· το τέλος είναι τόσο θλιβερό ώστε να μη μπορεί να το αντέξει το νέο παιδί και να θέλει να μου σφραγίσει το στόμα, ή να βουλώσει τ' αυτιά του για να μην τ' ακούσει. Μα εγώ επέμενα να το λέω και τώρα τα παιδιά μου το τραγουδούν και στα δικά τους παιδιά.

Βλέπετε το μήνυμα είναι διαχρονικό. Τα σκέφτηκα όλα αυτά όταν ένα ζευγάρι σε τέλεια αποσύνθεση, με παιδιά που κοντεύουν να διαλυθούν σαν προσωπικότητες, ήρθαν φιλικά να κουβεντιάσουμε αυτά τα προβλήματα, να βρούμε το τι έφταιξε και η κατάσταση είχε φτάσει εκεί που άλλο δεν πήγαινε. Ήταν φιλική, κοντινή η οικογένεια και τους γνώριζα καλά. Ένας ένας ήταν θαυμάσιοι, όλο αισθήματα και αγάπη. Οι γονείς άνθρωποι θυσίας, άνθρωπο όλο καρδιά. Μα δεν τους είχε μάθει κανένας να αγαπάνε σωστά. Κι έτσι ξεχασμένη, χαλασμένη κάνουλα η αγάπη, αντί να ποτίζει το χώμα, να το αφρατεύει, να το κάνει καρπερό, ώστε λουλούδια να γεμίζει ο τόπος, το 'κανε

το τόσο νερό, το άσκεφτα χυμένο, βάλτο. Και στο βάλτο τα κουνούπια μένουν· εστία μόλυνσης ο βάλτος.

Το αρκουδάκι από την πολλή αγάπη έγινε αιτία να πεθάνει η συντροφιά του. Δεν του 'χε μάθει κανείς να αγαπά σωστά. Κανείς δεν του 'χε πει πως τέχνη χρειάζεται η εκδήλωση της αγάπης. Τ' αγαπώ το παιδί μου τόσο που ανησυχώ μήπως μπλέξει. Και γι' αυτό το σπίτι γίνεται φυλακή· και ποιος ποτέ ονειρεύτηκε να μένει σε φυλακή και ποιος δεν παλεύει να δραπετεύει από κει; Τ' αγαπώ τόσο το παιδί μου, ώστε προλαβαίνω κάθε του επιθυμία. Ναι, μα τότε έχουμε ένα παιδί που δεν ποθεί τίποτα και που επιθυμία έχει να έχει ... επιθυμία.

Το αγαπώ το παιδί μου τόσο, ώστε του κρύβω τις δυσκολίες της ζωής.

Και έτσι το παιδί μας πιστεύει πως το ΜΗ είναι ανύπαρκτο, πως μέλι και γάλα οι δρόμοι, μαλθακεύει, παραιτείται από αγώνες, δεν τρίβεται, δεν ακονίζεται το μαχαίρι και έτσι όταν έλθει σε αντάμωση με τις δυσκολίες τα χάνει. Παραδίδεται χωρίς όρους και ζητά δεκανίκια όπως τα ναρκωτικά, το αλκοόλ κ.λπ.

Μα τη λαθεμένη εκδήλωση αγάπης την έχουμε για το σύντροφό μας. Η πνιγηρή, ασφυκτική υπερπροστατευτικότητα και εκεί προεκτείνεται. Και στα δύο φύλα συμβαίνει κάτι τέτοιο, όχι μόνο στο γυναικείο. Έχετε δει άβουλες γυναίκες; Πίσω τους κρύβεται ένας σούπερ δυναμικός άντρας που τις ... λατρεύει και γι' αυτό ή πιο σωστά εξ αιτίας αυτού η προσωπικότητα της γυναίκας δεν ξεδιπλώνεται φυσιολογικά. Δεν μπορεί να οδηγήσει αν ο άντρας της κάθεται πλάϊ της και της τονίζει τα λάθη της ακριβώς γιατί την αγαπά τόσο ώστε νοιάζεται γι' αυτήν, μην πάθει κάποιο ατύχημα.

Το χειμώνα παίχτηκε μια ταινία με τρομερή επιτυχία στους κινηματογράφους που τονίζε το θέμα της αγάπης χωρίς διάκριση, της σαρωτικής αγάπης. Οι γονείς τόσο αγαπούσαν το παιδί τους ώστε να θέλουν να ακολουθήσει ένα επάγγελμα και όχι αυτό το επάγγελμα που το αγόρι ήθελε. Από την υπερβολική άτεχνη αγάπη, το αγόρι αυτοκτόνησε. Επειδή αγαπάμε το παιδί μας θέλουμε να του διαλέξουμε εμείς το σύντροφο της ζωής του. Και αργότερα γινόμαστε κακά πεθερικά γιατί το παιδί μας δεν αγαπιέται τόσο όσο του αξίζει από αυτό το σύντροφο, ή αγαπιέται κάπως αλλιώς.

Η Αγάπη είναι θεϊκό δώρο, λέει η Γραφή, καρπός του Αγίου Πνεύματος. Και εμείς αυτό το δώρο το κάνουμε κατάρρα αν δεν μάθουμε την τεχνική του. Γι' αυτό επέμενα να το τραγουδώ στα παιδιά μου, παρά τις αντιδράσεις τους. Γι' αυτό και το χαμηλοτραγουδούσα σε κείνο το ταλαιπωρημένο ζευγάρι που έχοντας στις καρδιές τους τόση αγάπη, σφίγγονταν μεταξύ τους, παραμόρφωναν από το σφίξιμο την προσωπικότητα του πλαϊνού τους. Και έμεναν μόνοι. Ακριβώς σαν εκείνο το δυστυχισμένο αρκουδάκι!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ-ΣΟΥΡΕΛΗ